

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.797 van 11 maart 2013
in de zaak A. 200.693/IX-7262**

In zake : Martin CARRISSEMOUX
 wonend te 8500 Kortrijk
 Spoelberg 4
 waar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 juni 2011, strekt tot de
nietigverklaring van:

- de niet-gedateerde beslissing van de gerechtelijk directeur van de federale gerechtelijke politie te Kortrijk waarbij aan Martin Carrissemoux wordt geweigerd de baremische opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie” te volgen;
- de beslissing van de gerechtelijk directeur van de federale gerechtelijke politie te Kortrijk van 8 juni 2011 waarbij aan Martin Carrissemoux, na behandeling van diens bezwaarschrift, opnieuw wordt geweigerd de baremische opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie” te volgen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tineke Verstraete, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de federale gerechtelijke politie te Kortrijk. Hij was er tot 1 april 2007 werkzaam in de sectie “drugs en hormonen”. Sinds 1 april 2007 wordt hij ingezet op het arrondissementeel informatiekruispunt.

3.2. Op 5 januari 2011 vraagt de verzoeker aan een consulent van de personeelsdienst om te worden ingeschreven voor de voortgezette baremische opleiding “voorafgaand onderzoek”.

De gerechtelijk directeur, hoofdcommissaris B. Lebrun, weigert op 10 januari 2011 om zijn toestemming daarvoor te verlenen. Na bezwaar van de verzoeker, bevestigt de gerechtelijk directeur op 17 februari 2011 zijn weigeringsbeslissing. De verzoeker heeft tegen deze beide weigeringsbeslissingen een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State ingesteld (zaak A. 199.832/IX-7106). Bij arrest nr. 222.796 van heden wordt het beroep in deze zaak verworpen.

Eveneens in januari 2011 dient de verzoeker een aanvraag in tot het volgen van de opleiding “politieel Frans”. Op 17 januari 2011 verleent de gerechtelijk directeur daarvoor wel zijn toestemming.

3.3. Op 11 april 2011 dient de verzoeker een aanvraag in tot het volgen van de voortgezette baremische opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie” die plaatsheeft op 14 juni 2011.

3.4. De gerechtelijk directeur weigert evenwel zijn toestemming om deze opleiding te volgen. Hij vermeldt de volgende motivering:

“De gevraagde opleiding heeft geen toegevoegde waarde in het raam van de ontwikkeling van de kerncompetenties”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De verzoeker neemt naar eigen zeggen kennis van deze beslissing op 19 april 2011.

3.5. Met een brief van 6 mei 2011 dient een syndicaal afgevaardigde namens de verzoeker bij de gerechtelijk directeur een bezwaarschrift in tegen deze beslissing.

3.6. Met een brief van 8 juni 2011 deelt de gerechtelijk directeur zijn beslissing over verzoekers bezwaar mee aan de syndicale organisatie van de verzoeker:

“[...]

De omstandige wijze waarop HINP Carrissemoux de term ‘kerncompetenties’ bekritiseert bewijst dat betrokkene zeer goed de betekenis ervan kent. (cfr. punt 4 van de brief van 6 mei 2011)

Ik ben niet bereid om daaromtrent verder een polemieek te voeren.

Het ministerieel besluit waarop in dat punt wordt gealludeerd is intussen verschenen in het Belgisch Staatsblad van 25 mei 2011 en is in werking getreden sedert 4 juni 2011.

Wat het gunstig advies van de functionele overste CP [R. D.] betreft, wil ik opmerken dat het louter plaatsen van een kruisje bij de vermelding ‘gunstig advies’ niet kan beschouwd worden als een gemotiveerd advies.

Een en ander blijkt ook uit het feit dat betrokkene zelf stelt dat hij geen inhoudelijke kennis heeft van het advies.

De genomen beslissing daarentegen drukt duidelijk uit waarom de aangevraagde opleiding niet werd toegestaan. Er is hier dus geen sprake van schending van de formele motivering.

Betrokkene werd reeds op 10 januari 2011 op de hoogte gebracht van het feit dat wat de baremische opleiding betreft het volstaat 48 uren opleiding te volgen binnen het voorziene tijdsbestek van 6 jaar. De spreiding zoals vermeld in artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 heeft voor het betrokken personeelslid geen gevolgen.

Gezien betrokkene op 29/03/2011 reeds 78.30 uren opleiding heeft gevolgd, stelt er zich dus geen probleem.

Daar verder voortdurend op terug te komen, getuigt niet van een loyale ingesteldheid.

[...]

De genomen beslissing blijft gehandhaafd”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.7. Op 9 juni 2011 volgt de verzoeker de opleiding “Pol office-beheer”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de niet-gedateerde beslissing van de gerechtelijk directeur (de eerste bestreden beslissing)

4. Het bezwaarschrift dat de verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing heeft ingediend, moet worden beschouwd als een willig beroep.

Een beslissing genomen naar aanleiding van een willig beroep kan slechts op een ontvankelijke wijze voor de Raad van State worden aangevochten in de mate dat ze geen loutere bevestiging is van de vroegere beslissing én ze in de plaats is gekomen van die vroegere beslissing.

Slechts indien na het instellen van het willig beroep een nieuwe beslissing wordt genomen na een nieuw onderzoek van de zaak, op grond van nieuwe feitelijke of juridische elementen, betreft het geen louter bevestigende beslissing.

5. Te dezen heeft de gerechtelijk directeur kennis genomen van verzoekers nieuwe argumenten in het bezwaarschrift van 6 mei 2011 en heeft hij na onderzoek van deze argumenten op 8 juni 2011 besloten – om redenen die niet zijn opgenomen in de eerste bestreden beslissing, maar wel in de tweede bestreden beslissing – dat daarop niet kan worden ingegaan. Deze tweede bestreden beslissing is derhalve geen louter bevestigende beslissing. Ze is in de plaats gekomen van de initiële beslissing, die ze opslorpt.

Ambtshalve wordt dan ook vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de initiële beslissing.

6. Ten overvloede wordt opgemerkt dat een eventuele vernietiging van de beslissing van de gerechtelijk directeur van 8 juni 2011 de weigering tot het

volgen van de baremische opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie” volledig uit het rechtsverkeer zal doen verdwijnen, waardoor het doel dat de verzoeker met zijn vernietigingsberoep nastreeft geheel zal worden bereikt.

B. Ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gerechtelijk directeur van 8 juni 2011 (de tweede bestreden beslissing)

Standpunt van de partijen

7. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoeker.

Zij voert aan dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoeker niet het door hem beoogde voordeel kan opleveren. Voor zover de verzoeker met zijn beroep beoogt de toestemming te krijgen om in de toekomst nog voortgezette opleidingen in het kader van de baremische loopbaan te volgen, merkt de verwerende partij op dat een dergelijke toestemming hem niet wordt ontzegd, dat hij reeds op 17 januari 2011 de toestemming kreeg om de opleiding “politioneel Frans” te volgen en hij op 9 juni 2011 de opleiding “Pol office-beheer” heeft mogen volgen. Voor zover de verzoeker beoogt om alsnog de toestemming te krijgen voor het volgen van de opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie”, stelt de verwerende partij dat deze toestemming onder meer werd geweigerd omdat die opleiding voor de verzoeker, gelet op diens graad, hoedanigheid en functie, geen toegevoegde waarde heeft en dat deze motivering na een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissing zal worden hernomen. Voor zover de verzoeker met zijn beroep beoogt om zijn baremische bevordering veilig te stellen, merkt de verwerende partij ten slotte op dat deze door de bestreden beslissing niet in het gedrang komt en dat vermits de tweede driejarige periode die voor de baremische bevordering in aanmerking

wordt genomen, loopt van 1 januari 2011 tot 1 januari 2014, de verzoeker nog voldoende mogelijkheden heeft om opleidingen te volgen.

8. De verzoeker repliceert dat het volstaat dat de bestreden beslissing griefhoudend is. Hij betoogt dat hij een moreel belang heeft bij zijn beroep aangezien hij de negatieve impact van de bestreden beslissing heeft moeten ondergaan. Voorts stelt hij dat een eventuele vernietiging hem ook een voordeel zal verschaffen, met name dat de procedure dient te worden hernomen of dat bij een nieuwe aanvraag tot het volgen van dezelfde opleiding een nieuwe beslissing moet worden genomen waarbij rekening moet worden gehouden met de motieven van de per hypothese tussengekomen vernietiging. Voor zover de verwerende partij opmerkt dat de verzoeker in de toekomst geen opleidingen worden geweigerd, verwijst de verzoeker naar de weigering om de baremische opleiding “voorafgaand onderzoek” te volgen, waartegen hij eveneens een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State heeft ingesteld. Bovendien zijn de opleidingen “politieeel Frans” en “Pol office-beheer”, die hij wél mocht volgen, weliswaar voortgezette opleidingen, maar geen voortgezette baremische opleidingen overeenkomstig artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 betreffende de voortgezette opleiding van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: het koninklijk besluit van 22 oktober 2003). Voorts stelt de verzoeker dat het niet uitgesloten is dat in de toekomst een andere overheid beslist over zijn aanvragen tot het volgen van opleidingen en dat deze niet noodzakelijk hetzelfde weigeringsmotief zal hanteren. Ten slotte merkt de verzoeker nog op dat zijn belang verbonden is met de grond van de zaak.

Beoordeling

9. Artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling bestuursrechtspraak kunnen worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Om een voldoende belang bij het beroep te hebben, volstaat het niet dat de verzoeker een nadeel ondervindt ingevolge de bestreden beslissing. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen.

10. Te dezen is omtrent verzoekers vraag tot het volgen van de opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie” een afwijzende beslissing genomen en de verzoeker heeft de negatieve impact van die beslissing moeten ondergaan. Het onderzoek van het beroep kan, gelet op de aangevoerde middelen, van belang zijn voor toekomstige beslissingen over aanvragen van de verzoeker tot het volgen van opleidingen. Die vaststellingen volstaan om aan te nemen dat de verzoeker een voldoende belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing (hierna ook: de bestreden beslissing).

11. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang is niet gegrond.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

12. De verzoeker voert de schending aan van artikel III.IV.1 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: RPPol) en artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, alsook van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing bestaat uit een verkeerde toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, hetwelk bepaalt dat de voortgezette opleiding,

noodzakelijk voor de toekenning van de hogere loonschaal in het kader van de baremische loopbaan, prioritaire opleidingsactiviteiten omvat met een totale duurtijd van 48 uren, gespreid over een periode van zes jaar te rekenen vanaf de toekenning van de onmiddellijk lagere loonschaal, waarvan de eerste 24 uren gespreid worden over de eerste helft van die periode en de volgende 24 uren over de tweede helft. Hij is van oordeel dat deze bepaling bindend voorschrijft dat de eerste 24 uren opleiding gevolgd moeten worden tijdens de eerste periode van drie jaar en de volgende 24 uren tijdens de tweede periode van drie jaar en hij verwijst ter adstructie van deze stelling naar een schrijven van de directeur van de directie van de opleiding van 7 maart 2011 waarin deze een gelijkkluidend standpunt inneemt en er bovendien op wijst dat de redenen om een voortgezette opleiding, die kadert in de toekenning van een hogere loonschaal in het kader van de baremische loopbaan, te weigeren, beperkt zijn. De verzoeker stelt dat hem ten onrechte het volgen van de opleiding wordt geweigerd op grond van het feit dat hij reeds 78,5 uren opleiding heeft gevolgd. Volgens de verzoeker heeft hij op 29 maart 2011 geen 78,5 uren opleiding gevolgd, maar 51 uren, en situeren deze uren zich alle in de eerste periode van drie jaar (2008-2010), zodat hij tijdens de tweede periode van drie jaar (2011-2013) nog 24 uren opleiding dient te volgen, zoniet komt hij niet in aanmerking voor zijn baremische verhoging. De verkeerde toepassing van de voormelde bepaling vormt – zo stelt de verzoeker – een schending van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, van het door artikel III.IV.1 RPPol ingestelde recht op voortgezette opleiding inzake de baremische loopbaan en van de materiële motiveringsplicht.

13. De verwerende partij antwoordt dat overeenkomstig omzendbrief GPI 17 van 13 maart 2002 “Statuten - Eenvormige toepassing - Interpretaties Bevoegde diensten” (hierna: de omzendbrief GPI 17) de directie van de juridische dienst, het contentieux en de statuten (hierna: de DSJ) van de algemene directie van de ondersteuning en het beheer van de federale politie bevoegd is de statuten te interpreteren en dit gelet op artikel 11, 7°, van het koninklijk besluit van 3 september 2000 met betrekking tot de commissaris-generaal en de algemene directies van de federale politie (hierna: het

koninklijk besluit van 3 september 2000). Zij voegt een stuk bij waaruit blijkt dat de DSJ de door artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 voorgeschreven spreiding interpreteert als een richtlijn om budgettaire redenen, waarbij het “teveel” aan opleidingen niet verloren gaat in het geval de opleidingen niet werden gespreid. Zij is dan ook van oordeel dat de gerechtelijk directeur artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 correct heeft toegepast en dat vermits de verzoeker reeds 51 uren opleiding heeft gevolgd tijdens de eerste periode, zijn baremische bevordering niet meer in het gedrang kan komen. Tevens is de verwerende partij van oordeel dat zelfs indien verzoekers interpretatie moet worden gevolgd, zijn baremische bevordering nog niet in het gedrang komt, aangezien de tweede periode van drie jaar voor hem nog loopt tot 1 januari 2014 en hij derhalve nog voldoende de mogelijkheid heeft om het vereiste aantal opleidingen te volgen. In dit verband wijst de verwerende partij erop dat de verzoeker tijdens die tweede periode reeds de opleidingen “politieel Frans” en “Pol office-beheer”, samen ten belope van 11 uren, heeft mogen volgen. Zij merkt ten slotte nog op dat de bestreden beslissing ook wordt gemotiveerd doordat de opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie” geen toegevoegde waarde heeft, gelet op de graad, de hoedanigheid en de functie van de verzoeker.

14. De verzoeker repliceert dat het niet zeker is dat zijn baremische bevordering niet in het gedrang komt en dat zulks afhangt van het standpunt van de gerechtelijk directeur of hij al dan niet voldoende uren opleiding heeft gevolgd, ongeacht zijn uren opleiding tijdens de tweede periode. Hij stelt dat hij tijdens de tweede periode weliswaar de opleidingen “politieel Frans” en “Pol office-beheer” heeft mogen volgen, maar hij herhaalt dat dit geen voortgezette baremische opleidingen zijn in de zin van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003. Hij wijst er tevens op dat hem de toestemming voor het volgen van de opleiding “voorafgaand onderzoek” werd geweigerd.

Voorts stelt de verzoeker dat het niet relevant is of een baremische opleiding “toegevoegde waarde” heeft, aangezien artikel 3 van het

koninklijk besluit van 22 oktober 2003 geen dergelijke uitsluitingsgrond vermeldt. Hij stelt dat de verwerende partij met deze zienswijze andermaal een verkeerde toepassing maakt van deze reglementaire bepaling en derhalve de materiële motiveringsplicht schendt.

15. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker vooreerst dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 duidelijk is en derhalve geen interpretatie behoeft.

Voorts wijst hij erop dat de interpretatie van de verwerende partij en de DSJ niet strookt met het doel van het voormelde artikel 3 – het personeelslid bijgeschoold te houden – aangezien iemand die de eerste jaren te veel opleidingen en de laatste jaren geen opleidingen volgt over een verouderde kennis zal beschikken.

De verzoeker betwist vervolgens dat de DSJ bevoegd zou zijn om de statuten te interpreteren. Artikel 17, 10°, van het koninklijk besluit van 14 november 2006 betreffende de organisatie en de bevoegdheden van de federale politie (hierna: het koninklijk besluit van 14 november 2006) – waarmee het koninklijk besluit van 3 september 2000, waaraan wordt gerefereerd in de omzendbrief GPI 17, wordt opgeheven – bepaalt immers enkel dat de algemene directie van de ondersteuning en het beheer de toepassing van de statuten moet verzekeren, hetgeen geenszins hetzelfde is als het interpreteren ervan. De Koning heeft geen delegatie verleend aan de minister om de statuten te interpreteren en de minister kan die bevoegdheid dan ook niet verder delegeren aan de DSJ. In die zin is de omzendbrief GPI 17, waarin in deze delegatie wordt voorzien, onwettig. Daarenboven bepaalt artikel 6 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 dat de minister van Binnenlandse Zaken of de door hem daartoe aangewezen directeur van de directie van de opleiding de nadere regels bepaalt inzake de in artikel 3 bedoelde voortgezette opleidingen en het is dan ook veeleer de interpretatie die vervat is in het schrijven van 7 maart 2011 van de directeur van de directie van de opleiding die bindend is.

De verzoeker stelt ook nog dat hij in het kader van de onderhavige annulatieprocedure een onderzoek heeft gedaan naar het aantal uren opleiding dat hij reeds heeft gevolgd en dat hij heeft moeten vaststellen dat niet alle gevolgde uren kunnen worden beschouwd als voortgezette baremische opleiding.

Ten slotte betwist de verzoeker het standpunt van de auditeur-verslaggeefster dat zijn argument dat de bestreden beslissing niet kan worden gesteund op het motief van het gebrek aan toegevoegde waarde van de opleiding, een andere invulling aan het middel geeft die niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst in de memorie van wederantwoord kan worden aangevoerd. Hij stelt dat hij reeds in zijn verzoekschrift erop heeft gewezen dat de redenen voor het weigeren van een opleiding beperkt zijn en dat hij vervolgens in zijn memorie van wederantwoord, nadat hij kennis had genomen van de argumentatie van de verwerende partij en de door haar aangebrachte nota van de DSJ ter interpretatie van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, niets anders heeft gedaan dan zijn standpunt verduidelijkt.

Beoordeling

16. Artikel III.IV.1 RPPol bepaalt:

“Het personeelslid heeft recht op informatie, opleiding en voortgezette opleiding zowel wat alle aspecten betreft die nuttig zijn voor de taakuitoefening in de politiediensten, als om te voldoen aan de vereisten inzake evaluatie, bevordering en baremische loopbaan”.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 luidt:

“De voortgezette opleiding noodzakelijk voor de toekenning van de hogere loonschaal in het raam van de baremische loopbaan, omvat prioritaire opleidingsactiviteiten met een totale duurtijd van 48 uren, gespreid over een periode van zes jaar te rekenen vanaf de toekenning van de onmiddellijk lagere loonschaal, waarvan de eerste vierentwintig uren gespreid worden over de eerste helft van die periode en de tweede vierentwintig uren over de tweede helft”.

17. In dit geval is de vraag aan de orde of de in artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 vermelde spreiding van opleidingsuren een strikt voorschrift betreft, waarvan niet kan worden afgeweken, dan wel veeleer een richtlijn die dient te worden toegepast in functie van de noodwendigheden van de dienst.

18. De omzendbrief GPI 17 vermeldt in verband met de diensten die bevoegd zijn voor de toepassing en de interpretatie van de statuten, dat overeenkomstig artikel 11, 7°, van het koninklijk besluit van 3 september 2000, de algemene directie personeel van de federale politie instaat voor “de voorbereiding en de toepassing van de statuten van de personeelsleden van de politiediensten” en dat met name de directie van de juridische dienst, het contentieux en de statuten van de federale politie bevoegd is wanneer zich een interpretatieprobleem met betrekking tot de statuten voordoet. Het koninklijk besluit van 3 september 2000 werd opgeheven bij koninklijk besluit van 14 november 2006 dat evenwel in een gelijkaardige bepaling voorziet wat de toepassing van de statuten betreft: artikel 17, 10°, van het laatstgenoemde koninklijk besluit schrijft voor dat de algemene directie van de ondersteuning en het beheer “de toepassing van de statuten en het beheer van het contentieux betreffende de personeelsleden van de federale politie, in die mate dat hierbij geen derden betrokken zijn” verzekert.

Zoals zo-even gesteld, rijst te dezen een vraag naar de concrete toepassing van statutaire voorschriften. Met de verwerende partij wordt aangenomen dat de DSJ vermag uit te leggen hoe de door de verzoeker geschonden geachte bepalingen moeten worden toegepast.

19. In het administratief dossier heeft de verwerende partij een bericht van de DSJ opgenomen waarin artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 in een concreet dossier als volgt wordt geïnterpreteerd:

“Deze spreiding kan worden beschouwd als een richtlijn die werd ingegeven om budgettaire redenen en om de kennis en vaardigheden van de personeelsleden op een voortdurende wijze te onderhouden.

U wordt dus in principe geacht 24 uren voortgezette baremische opleiding te volgen tussen 01-04-2007 en 01-04-2010 en 24 uren tussen 01-04-2010 en 01-04-2013.

Uit de door u verstrekte gegevens blijkt dat u reeds in 2007 en 2008 5 opleidingsmodules heeft gevolgd waarvoor u bovendien de toelating had gekregen van uw lokale overheid, m.n. de korpschef. Dit ‘teveel’ van 2 opleidingen gaat evenwel niet verloren in het geval ze niet werden gespreid overeenkomstig de in artikel 3 van het besluit vermelde bepaling. Ik wens wel aan te stippen dat een overdracht over de periodes van zes jaar heen niet mogelijk is”.

Hieruit kan worden afgeleid dat de DSJ artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 in die zin interpreteert dat wie tijdens de eerste periode van drie jaar méér dan 24 uren voortgezette baremische opleiding volgt, tijdens de tweede periode van drie jaar niet nog eens 24 uren voortgezette baremische opleiding moet volgen om te voldoen aan de vereisten inzake de baremische loopbaan. Het aantal uren opleiding gedurende de eerste periode van drie jaar dat 24 uren overschrijdt, gaat niet verloren, maar kan worden overgedragen naar de tweede periode van drie jaar.

20. De thans bestreden beslissing gaat uit van diezelfde interpretatie van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, waarbij de voorgeschreven spreiding van de opleidingsuren wordt opgevat als een richtlijn. Deze opvatting over de rechtskracht van dit voorschrift, die op het vlak van de ontwikkeling van de baremische loopbaan overigens voordelig is voor het betrokken personeelslid, kan allerm minst kennelijk onredelijk worden genoemd.

21. Te dezen stelt de verzoeker zelf dat hij reeds 51 uren opleiding heeft gevolgd tijdens de eerste periode van drie jaar, die liep van 1 januari 2008 tot 1 januari 2011. In zijn verzoekschrift betwist hij helemaal niet dat dit aantal uren betrekking heeft op voortgezette opleidingen in het kader van de baremische loopbaan. In zijn laatste memorie stelt hij wel dat hij na onderzoek heeft vastgesteld dat niet elk van deze uren betrekking heeft op voortgezette opleidingen in het kader van de baremische loopbaan. Daargelaten de vraag of de verzoeker deze stelling niet laattijdig aanvoert, moet hoe dan ook worden vastgesteld dat ze

niet in het minst concreet is onderbouwd en ze derhalve neerkomt op een loutere bewering, die niet in aanmerking kan worden genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers baremische verhoging niet meer in het gedrang kan komen, nu het aantal door hem gevolgde uren voortgezette opleiding reeds het vereiste aantal uren over de twee driejarige periodes overschrijdt, juridisch aanvaardbaar is.

De motivering van de bestreden beslissing druist niet in tegen artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003. Evenmin werd verzoekers recht op voortgezette opleiding om te voldoen aan de vereisten inzake de baremische loopbaan miskend.

22. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat de bestreden weigering niet kan worden gemotiveerd door te verwijzen naar het gebrek aan “toegevoegde waarde” van de betrokken opleiding en zodoende “andermaal” een verkeerde toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 wordt gemaakt en derhalve de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Anders dan hij in zijn laatste memorie voorhoudt, geeft de verzoeker hiermee wel degelijk een nieuwe invulling aan zijn eerste middel. Gewis heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift verwezen naar het schrijven van de directeur van de directie van de opleiding van 7 maart 2011 waarin wordt gesteld dat de redenen om een voortgezette opleiding die kadert in de toekenning van een hogere loonschaal in de baremische loopbaan te weigeren, beperkt zijn. Hij heeft evenwel nergens concreet aangevoerd dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 verkeerd is toegepast doordat de verwerende partij de bestreden weigering mede heeft gemotiveerd op grond van het feit dat de opleiding voor hem geen toegevoegde waarde had, en dat aldus ook de materiële motiveringsplicht wordt geschonden. Uit niets blijkt dat de verzoeker niet in staat was om ook dit

argument in zijn verzoekschrift aan te voeren en uiteen te zetten, zodat moet worden besloten dat het middel niet ontvankelijk is in de mate eraan in de memorie van wederantwoord een nieuwe, bijkomende grondslag wordt gegeven.

23. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

24. De verzoeker voert de schending aan van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”. Hij stelt dat de dienstnota 2010/12 van 26 januari 2010 “toepassing: procedure aanvraag/inschrijving opleiding” (hierna: de dienstnota 2010/12) vereist dat de functionele chef een gemotiveerd advies geeft over de aanvraag tot het volgen van een opleiding. In dit geval is op het aanvraagformulier slechts een kruisje aangebracht bij de vermelding “gunstig advies”. Het voorgeschreven gemotiveerd advies ontbreekt evenwel.

Volgens de verzoeker is ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, doordat geen gemotiveerd advies werd gevraagd aan de functionele overste, opdat dit advies vervolgens bij de besluitvorming zou kunnen worden betrokken.

25. De verwerende partij antwoordt dat de belangrijke adviserende rol die aan de functionele chef wordt toebedeeld door de dienstnota 2010/12, zich situeert op het vlak van het planningsgesprek wanneer wordt afgesproken welke opleidingen wenselijk zijn. De weigering van de aanvraag tot het volgen van een opleiding moet evenwel worden gemotiveerd door de “dirjud”. Te dezen heeft de bestreden beslissing geen betrekking op het planningsgesprek en werd de weigering wel degelijk gemotiveerd door de “dirjud”.

26. De verzoeker betwist in zijn memorie van wederantwoord de interpretatie die de verwerende partij aan de dienstnota 2010/12 geeft. Hij stelt dat het advies van de functionele chef wel degelijk is voorgeschreven en van belang is bij het beoordelen van een aanvraag tot het volgen van een opleiding.

27. In zijn laatste memorie laat de verzoeker nog gelden dat de noodzaak van een gemotiveerd advies volgt uit de belangrijke adviserende rol die aan de functionele chef wordt toevertrouwd en uit het feit dat deze chef rekening dient te houden met het nut, de motivatie, de afspraken tijdens het planningsgesprek en de dienstonodwendigheden. Voorts vereist het zorgvuldigheidsbeginsel volgens de verzoeker dat, wanneer een advies wordt ingewonnen, controle wordt uitgeoefend op dit advies en dit advies wordt betrokken bij de besluitvorming.

Beoordeling

28. Het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” houdt in dat het bestuur en de organen die ervan afhangen ertoe verplicht zijn de algemene regels die ze zelf hebben vastgesteld, bij de concrete toepassing ervan te eerbiedigen. De schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” kan enkel worden ingeroepen wanneer het gaat om een niet nageleefde rechtsregel.

29. De relevante bepalingen uit de dienstnota 2010/12 luiden als volgt:

“Algemene principes

[...]

De functionele chef krijgt in deze procedure een belangrijke adviserende rol toebedeeld.

Tijdens het planningsgesprek zal hij als evaluator in samenspraak met de geëvalueerde medewerker vastleggen welke opleidingen wenselijk zijn voor zijn individuele ontwikkeling.

Hij zal ook iedere aanvraag adviseren waarbij rekening wordt gehouden met het nut, de motivatie, afspraken tijdens het planningsgesprek en de dienstonodwendigheden.

Te volgen procedure

[...]

De functionele chef geeft een eerste advies en maakt de drie documenten over aan de personeelsdienst die de aanvraag voorlegt aan de dirjud.

Bij weigering door de dirjud, wordt dit door hem gemotiveerd.

[...]”.

De dienstnota schrijft aldus de procedure voor die moet worden toegepast bij aanvragen tot het volgen van een opleiding en is in die zin meer dan een loutere inlichting, zodat het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” met goed gevolg kan worden ingeroepen wanneer het bestuur van de voorgeschreven procedure zou zijn afgeweken.

30. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, volgt uit de aangehaalde bepalingen van de dienstnota 2010/12 niet dat het advies van de functionele chef over een aanvraag tot het volgen van een opleiding formeel moet worden gemotiveerd. Opdat een formele motiveringsplicht zou gelden, moet deze immers uitdrukkelijk worden opgelegd. In de voormelde dienstnota gebeurt dat alleszins niet. Derhalve kan de aangevoerde schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” niet worden aangenomen.

31. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, werd het advies van de functionele chef ingewonnen. De omstandigheid dat dit advies beperkt was tot het aankruisen van het vakje “gunstig”, noopt op zich niet tot het besluit dat de gerechtelijk directeur onzorgvuldig is te werk gegaan bij de beoordeling van verzoekers aanvraag tot het volgen van de opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie”. De gerechtelijk directeur heeft immers een eigen onderzoek aan de aanvraag gewijd, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, waarbij de gerechtelijk directeur is ingegaan op de bezwaren van de verzoeker tegen zijn initiële weigeringsbeslissing. Voorts toont

de verzoeker niet aan dat de gerechtelijk directeur geen kennis zou hebben gehad van alle relevante gegevens.

32. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

33. De verzoeker voert de onbevoegdheid aan van de steller van de bestreden beslissing.

Hij betoogt dat hij via een “interne verschuiving” – die hij met een beroep tot nietigverklaring bestrijdt (zaak A. 197.896/IX-6960) – werd verplaatst van zijn oorspronkelijke dienst “drugs en hormonen” bij de federale gerechtelijke politie te Kortrijk naar het arrondissementeel informatiekruispunt (hierna: het AIK). Luidens artikel 105 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: WGP), staat de gedeconcentreerde gerechtelijke directie onder leiding van een gerechtelijk directeur, *in casu* hoofdcommissaris B. Lebrun. Uit artikel 93 WGP leidt de verzoeker af dat het AIK geen deel uitmaakt van de gedeconcentreerde gerechtelijke directies, maar onder een andere directie valt die wordt geleid door de directeur van de operationele politionele informatie. Deze laatste is niet hoofdcommissaris B. Lebrun, die echter wel de bestreden beslissing heeft genomen.

34. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker, gelet op zijn interne verschuiving naar het AIK op grond van artikel 105 WGP, steeds deel is blijven uitmaken van de federale gerechtelijke politie te Kortrijk en dus wel degelijk onder de bevoegdheid van gerechtelijk directeur B. Lebrun valt.

Voorts wijst zij erop dat de verzoeker daarin geen probleem ziet wanneer het om andere beslissingen gaat, in het bijzonder de beslissingen waarbij hij toestemming krijgt voor het volgen van andere opleidingen.

35. De verzoeker repliceert dat de verwerende partij in gebreke blijft de wettelijke bepaling aan te duiden waaruit blijkt tot welke directie het AIK behoort.

Hij betwist niet dat de gerechtelijk directeur de leiding heeft van de gedeconcentreerde gerechtelijke directie, maar wel dat het AIK onder de directie van de voornoemde directeur valt. Dat hij geen problemen zou zien met betrekking tot andere beslissingen, doet volgens de verzoeker niet ter zake.

36. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker nog dat de gerechtelijk directeur niet bevoegd is om beslissingen te nemen met betrekking tot het personeel van het AIK. Hij zet uiteen dat de artikelen 93 en 105bis WGP, noch het koninklijk besluit van 14 november 2006 een rechtsgrond kunnen vormen voor het optreden van de gerechtelijk directeur: uit artikel 93 WGP blijkt dat het AIK niet behoort tot de gerechtelijke directie; de artikelen 3 en 8 van het koninklijk besluit van 14 november 2006 moeten in dit licht worden gelezen en sluiten niet uit dat het AIK valt onder de directie van de operationele politionele informatie. Waar artikel 105bis WGP handelt over het functioneel beheer van de gerechtelijke informatie – dat onder de leiding van de gerechtelijk directeur staat – verhindert dit niet dat dezelfde bepaling stelt dat het dagelijks logistiek en administratief beheer tot de bevoegdheid van de directeur-coördinator behoort. Voor zover als rechtsgrond zou worden verwezen naar de ministeriële omzendbrief MFO 6 van 9 januari 2003 betreffende de werking en de organisatie van het AIK, stelt de verzoeker dat die omzendbrief niet conform artikel 105bis WGP is, volgens hetwelk de regeling van de werking van het AIK gebeurt bij een in ministerraad overlegd koninklijk besluit en dat in ieder geval de regeling van het koninklijk besluit van 14 november 2006 primeert. De verzoeker merkt ten slotte nog op dat artikel 100bis WGP de informatiegaring opdraagt aan de commissaris-generaal.

Hij besluit dat het AIK tot de directie van de operationele politionele informatie behoort en bijgevolg de directeur van de operationele politionele informatie te dezen de bevoegde overheid is.

Beoordeling

37. De arrondissementele informatiekruispunten zijn door artikel 93 WGP ingericht als functionele eenheden die binnen elk gerechtelijk arrondissement fungeren als platform om de werkzaamheden op het stuk van gegevensverwerking tussen de lokale politie en de federale politie te regelen en als instrument voor het beheer van de opdrachten van gerechtelijke en bestuurlijke politie (Parl. St. Kamer, 2001-2002, nr. 1683/1, p. 23). Zij vormen blijkens die bepaling met de gedeconcentreerde gerechtelijke directies een onderdeel van de algemene directie gerechtelijke politie.

Artikel 105bis WGP omschrijft hun opdracht en regelt hun werking als volgt:

“Het arrondissementeel informatiekruispunt vervult, in de omschrijving waarvoor het bevoegd is, een ondersteunende rol bij de verwerking van informatie.

Het arrondissementeel informatiekruispunt vervult zijn opdrachten zowel ten behoeve van de federale politie als van de lokale politie en bijgevolg dragen de federale politie en de lokale politie daadwerkelijk bij tot de samenstelling en de werking ervan.

Het dagelijks logistiek en administratief beheer van het arrondissementeel informatiekruispunt gebeurt door de bestuurlijke directeur-coördinator.

Het functioneel beheer van de gerechtelijke informatie wordt waargenomen door de gerechtelijke directeur, die hiervoor de verantwoordelijkheid draagt.

Het functioneel beheer van de bestuurlijke informatie wordt waargenomen door de bestuurlijke directeur-coördinator, die hiervoor de verantwoordelijkheid draagt.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de regels betreffende de samenstelling en de nadere werkingsregels van de informatiekruispunten bepalen”.

38. De wet regelt de werking van het AIK en geeft het een plaats binnen de structuur van het politieapparaat, maar bevat geen bepaling over de

administratieve toestand waarin het personeel van die dienst zich bevindt. Met andere woorden, het is niet omdat er volgens artikel 93 WGP functioneel twee diensten naast elkaar bestaan, dat het personeel niet inwisselbaar is en dat het op administratief vlak niet onder de leiding van dezelfde directeur kan staan.

De wet bepaalt niet wat bedoeld wordt met “het dagelijks logistiek en administratief beheer” van het AIK, waarvan sprake in artikel 105bis WGP. Aangenomen dat dit dagelijks beheer ook betrekking heeft op het treffen van individuele beslissingen omtrent de tewerkstelling van de betrokken personeelsleden in de dienst, kan die bevoegdheidstoewijzing bij gebrek aan uitdrukkelijke regeling toch geen betrekking hebben op de administratieve en geldelijke loopbaan van de politieambtenaren die hetzij vanuit de federale politie, hetzij vanuit de lokale politie geaffecteerd zijn. Bij de uitvoering van hun opdrachten bij het AIK staan de politieambtenaren die afkomstig zijn van de federale gerechtelijke politie weliswaar onder het functioneel gezag van hun dienstchef bij het AIK, maar uit niets blijkt dat zij niet langer zouden behoren tot hun oorspronkelijke directie. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke regeling ligt het dan ook in de redelijkheid dat beslissingen met betrekking tot hun voortgezette opleidingen in het kader van de baremische loopbaan worden genomen door de leiding van de dienst van oorsprong van de betrokkene.

39. De gerechtelijk directeur was dan ook bevoegd om een beslissing te nemen over verzoekers aanvraag om te worden ingeschreven voor de baremische opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie”.

Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

40. De verzoeker voert de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat zijn functionele overste een gunstig advies gaf, waarvan evenwel door de bestreden beslissing wordt afgeweken, zonder dat de motieven hiervoor worden aangegeven. Voor zover de motivering van de eerste bestreden beslissing stelt dat de aangevraagde opleiding geen toegevoegde waarde heeft in het kader van de ontwikkeling van de kerncompetenties, laat de verzoeker gelden geen kennis te hebben van dergelijke kerncompetenties, enkel van basiscompetenties, positiecompetenties en specifieke competenties. Derhalve kan hij zelf niet nagaan of de motivering correct is. Indien met het begrip “kerncompetenties” wordt verwezen naar de competenties in het kader van de evaluatieprocedure, moet volgens de verzoeker worden vastgesteld dat de desbetreffende motivering niet draagkrachtig en deugdelijk is, aangezien in de evaluatieprocedure geen dergelijke competenties zijn bepaald, noch ten aanzien van de verzoeker vastgelegd.

Voor zover de bestreden beslissing is gemotiveerd door het feit dat hij reeds voldoende uren opleiding heeft gevolgd om te voldoen aan de vereisten inzake de baremische loopbaan, wordt volgens de verzoeker een verkeerde toepassing gemaakt van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, zodat ook dit motief de bestreden beslissing niet kan dragen en de materiële motivering schendt.

41. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing slechts toepassing heeft gemaakt van artikel IV.II.6 RPPol, waarbij werd geoordeeld dat de aangevraagde opleiding geen toegevoegde waarde heeft op het

vlak van de ontwikkeling van de kerncompetenties. Deze competenties moeten worden begrepen in de zin van artikel IV.II.1 RPPol.

Bovendien, zo stelt de verwerende partij, maakt de verzoeker geenszins aannemelijk dat de gevraagde opleiding er wel toe strekt die competenties te verwerven of te versterken.

42. De verzoeker repliceert dat hij geenszins de betekenis van het woord “kerncompetenties” kent, zoals wordt gesteld in de brief van de gerechtelijk directeur van 8 juni 2011. In de voormelde brief werd impliciet toegegeven dat de kerncompetenties moeten worden gezocht in het kader van de evaluatieprocedure. De artikelen IV.II.6 en IV.II.1 RPPol, waaraan de verwerende partij thans refereert, hebben echter geen uitstaans met de evaluatieprocedure. Bovendien wordt in het laatstgenoemde artikel enkel een definitie gegeven van de term “competentie”.

43. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat voor zover de verwerende partij thans verwijst naar de artikelen IV.II.1 en IV.II.6 RPPol, zij een motivering *a posteriori* aanvoert die onbestaanbaar is met de motiveringsplicht. Bovendien geeft het eerstgenoemde artikel slechts een definitie weer die kan worden toegepast onder titel II (“De opleiding”) van deel IV (“De aanwerving, de selectie en de opleiding”) van het RPPol en niet onder de titel II (“De loopbaan van het personeel van het operationeel kader”) van deel VII (“De administratieve loopbaan”) van het RPPol.

Ten slotte zet de verzoeker uiteen dat de begrippen “basiscompetenties”, “positiecompetenties” en “specifieke competenties” voorkomen in de evaluatieprocedure en daar worden gedefinieerd, maar een verschillende lading dekken, waardoor ze geenszins onder één noemer “kerncompetenties” uitmaken.

Beoordeling

44. Hiervóór werd onder randnummer 5 reeds vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Doordat in de tweede bestreden beslissing evenwel wordt besloten dat de eerder genomen beslissing behouden blijft, wordt het motief van die eerste beslissing dat “de gevraagde opleiding [...] geen toegevoegde waarde [heeft] in het raam van de ontwikkeling van de kerncompetenties” overgenomen, zodat verzoekers kritiek tegen dat motief kan worden geacht gericht te zijn tegen de motivering van de tweede bestreden beslissing.

45. De verzoeker kan vooreerst niet worden bijgevalen in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet aangeeft waarom wordt afgeweken van het gunstige advies van zijn functionele chef. De van de eerste bestreden beslissing overgenomen motivering stelt immers duidelijk dat de aangevraagde opleiding “geen toegevoegde waarde [heeft] in het raam van de ontwikkeling van de kerncompetenties”. Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoeker reeds een voldoende aantal uren opleiding heeft gevolgd in het kader van zijn baremische loopbaan.

Derhalve geeft de bestreden beslissing duidelijk de redenen aan op grond waarvan de aangevraagde opleiding wordt geweigerd. Hieruit blijkt meteen waarom wordt afgeweken van het gunstige advies van verzoekers functionele chef. Aangezien volgens de dienstnota 2010/12 het advies rekening dient te houden met het nut, de motivatie, de afspraken tijdens het planningsgesprek en de dienstnoodwendigheden, kan ervan worden uitgegaan dat de functionele chef de door de verzoeker aangevraagde opleiding op zijn minst nuttig achtte. Door te stellen dat de aangevraagde opleiding geen toegevoegde waarde biedt ten aanzien van de kerncompetenties en dat de verzoeker reeds voldoende uren opleiding heeft gevolgd, wordt de afwijking van dit gunstige advies evenwel op een afdoende wijze gemotiveerd.

46. Volgens de verzoeker heeft hij uit de bestreden beslissing niet kunnen vernemen wat wordt bedoeld met “kerncompetenties”. Voor zover dit begrip, zoals de verzoeker stelt, niet is gedefinieerd, dient het in zijn spraakgebruikelijke betekenis te worden begrepen, namelijk als de wezenlijke competenties die van de verzoeker worden verwacht voor een degelijke uitoefening van zijn functie. Met verwijzing naar het ministerieel besluit dat dienaangaande werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 25 mei 2011, geeft de bestreden beslissing voldoende concreet aan welke competenties de gerechtelijk directeur voor ogen had.

De verzoeker voert geen enkel gegeven aan dat de feitelijke onjuistheid of de juridische ondeugdelijkheid van dat motief aantoont.

47. Voor zover de verzoeker betoogt dat de materiële motiveringsplicht is miskend, doordat een verkeerde toepassing wordt gemaakt van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, dient te worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middel waarbij het standpunt van de verzoeker dienaangaande ongegrond wordt bevonden.

48. Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 maart 2013,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche